

MIETZ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 27ης Απριλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-99/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundesgerichtshof (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Hans-Hermann Mietz

και

Intership Yachting Sneek BV,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 13, πρώτο εδάφιο, σημεία 1 και 3, 24, 28, δεύτερο εδάφιο, και 34, δεύτερο εδάφιο, της ανωτέρω Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 20) και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την Προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissechet, G. Hirsch και P. Jann, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward (εισηγητή), H. Ragnemalm, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Jörg Pirrung, Ministerialrat στο Ομοσπονδιακό Υπουργείο Δικαιοσύνης,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τη Stephanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενη από τον David Lloyd Jones, barrister,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Ulrich Wölker, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τους Hans-Jürgen Rabe και Georg M. Berrisch, δικηγόρους Βρυξελλών,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενης από τον David Lloyd Jones, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον Marco Nuñez-Müller, δικηγόρο Βρυξελλών, κατά τη συνεδρίαση της 9ης Ιουλίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 8ης Οκτωβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 29ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 26 Μαρτίου 1996, το Bundesgerichtshof υπέβαλε, δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, τέσσερα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 13, πρώτο εδάφιο, σημεία 1 και 3, 24, 28, δεύτερο εδάφιο, και 34, δεύτερο εδάφιο, της ανωτέρω Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 20) και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την Προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 388, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον ενός γερμανικού δικαστηρίου αντικείμενο της οποίας είναι να κηρυχθεί εκτελεστή στη Γερ-

μανία απόφαση που εξέδωσε στις 12 Μαΐου 1993 (στο εξής: ολλανδική απόφαση) ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank te Leeuwarden (Κάτω Χώρες) (στο εξής: δικαστήριο του κράτους προελεύσεως) κατόπιν μιας κατ' αντιμωλία διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων (kort geding) μεταξύ της Intership Yachting Sneek BV (στο εξής: Intership Yachting), εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με έδρα το Sneek (Κάτω Χώρες), και του H.-H. Mietz, κατοίκου Lüchow (Γερμανία).

- 3 Στο πλαίσιο της Συμβάσεως, ο γενικός κανόνας περί διεθνούς δικαιοδοσίας που τίθεται με το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, είναι ότι τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.
- 4 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως προβλέπει ότι τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 6 του τίτλου II, δηλαδή στα άρθρα 5 έως 18 της Συμβάσεως.
- 5 Τα άρθρα 13 και 14 περιλαμβάνονται στο τμήμα 4, που τιτλοφορείται «Διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών», του τίτλου II της Συμβάσεως. Το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, ορίζει ότι:

«Σε συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που τις καταρτίζει, και που αποκαλείται στη συνέχεια “καταναλωτής”, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος, με την επιφύλαξη του άρθρου 4 και του άρθρου 5, σημείο 5:

- 1) όταν πρόκειται για πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος, ή

- 2) όταν πρόκειται για δάνειο με σταδιακή εξόφληση ή για άλλη πιστωτική συναλλαγή συνδεδεμένη με τη χρηματοδότηση αγοράς ενσωμάτων κινητών, ή
- 3) για κάθε άλλη σύμβαση που έχει ως αντικείμενο παροχή υπηρεσιών ή προμήθεια ενσωμάτων κινητών αν:
- α) πριν από την κατάρτιση της συμβάσεως, έγινε στο κράτος της κατοικίας του καταναλωτή ειδική προσφορά ή διαφήμιση,

και

β) ο καταναλωτής ολοκλήρωσε στο κράτος αυτό τις απαραίτητες για την κατάρτιση της συμβάσεως πράξεις.»

6 Το άρθρο 14, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως προβλέπει ότι:

«Η αγωγή του αντισυμβαλλομένου κατά του καταναλωτή μπορεί να ασκηθεί μόνον ενώπιον δικαστηρίων του συμβαλλομένου κράτους, στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.»

7 Εξάλλου, το άρθρο 24, το οποίο περιλαμβάνεται στον τίτλο II, τμήμα 9, της Συμβάσεως και το οποίο ρυθμίζει ειδικότερα τα ασφαλιστικά μέτρα ορίζει ότι:

«Τα ασφαλιστικά μέτρα που προβλέπονται από το δίκαιο συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να ζητηθούν από τα δικαστήρια του κράτους αυτού, έστω και αν δικαστήριο άλλου συμβαλλόμενου κράτους έχει, σύμφωνα με την παρούσα σύμβαση, διεθνή δικαιοδοσία για την ουσία της υποθέσεως.»

- 8 Οι κανόνες περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως των αποφάσεων περιλαμβάνονται στον τίτλο ΙΙΙ της Συμβάσεως. Το άρθρο 28, το οποίο περιλαμβάνεται στο πρώτο τμήμα του εν λόγω τίτλου και φέρει τον τίτλο «Αναγνώριση», ορίζει ότι:

«Απόφαση δεν αναγνωρίζεται, επίσης, αν έχουν παραβιασθεί οι διατάξεις των τμημάτων 3, 4 και 5 του τίτλου ΙΙ, καθώς και στις περιπτώσεις που προβλέπονται στο άρθρο 59.

Κατά τον έλεγχο των βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που αναφέρονται στην προηγούμενη παράγραφο, η αρχή ενώπιον της οποίας ζητείται η αναγνώριση δεσμεύεται από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως έχει θεμελιώσει τη διεθνή δικαιοδοσία του.

Με την επιφύλαξη των διατάξεων της πρώτης παραγράφου, δεν ερευνάται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του κράτους προελεύσεως· οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες δεν αφορούν τη δημόσια τάξη υπό την έννοια του άρθρου 27, σημείο 1.»

- 9 Το άρθρο 29, το οποίο περιλαμβάνεται στο ίδιο τμήμα της Συμβάσεως, ορίζει ότι:

«Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

- 10 Το άρθρο 34, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, το οποίο περιλαμβάνεται στο τμήμα 2, το οποίο φέρει τον τίτλο «Εκτέλεση», του τίτλου III της Συμβάσεως, ορίζει ότι:

«Η αίτηση μπορεί να απορριφθεί μόνο για έναν από τους λόγους που προβλέπονται στα άρθρα 27 και 28.

Αποκλείεται η επί της ουσίας αναθεώρηση της αλλοδαπής αποφάσεως.»

- 11 Ο Η.-Η. Mietz και η Intership Yachting συνήψαν εγγράφως στο Sneek «σύμβαση πωλήσεως» που αφορούσε την αγορά ενός σκάφους Intership, τύπου 1150 G, στο οποίο έπρεπε να γίνουν ορισμένες τροποποιήσεις. Ως αντιπαροχή, ο Η.-Η. Mietz όφειλε να καταβάλει το ποσό των 250 000 γερμανικών μάρκων (DM) σε πέντε δόσεις.

- 12 Επειδή αυτός δεν εκπλήρωσε πλήρως την υποχρέωσή του να καταβάλει το τίμημα, η Intership Yachting πέτυχε την έκδοση της ολλανδικής αποφάσεως με την οποία ο Η.-Η. Mietz υποχρεώθηκε, μεταξύ άλλων, να της καταβάλει το ποσό των 143 750 DM εντόκως. Η απόφαση αυτή κηρύχθηκε προσωρινώς εκτελεστή.

- 13 Στις 29 Οκτωβρίου 1993 το Landgericht Lüneburg (Γερμανία) δέχθηκε το αίτημα της Intership Yachting να κηρυχθεί εκτελεστή η ολλανδική απόφαση και διέταξε την περαιοφή του εκτελεστηρίου τύπου.

- 14 Ο Η.-Η. Mietz άσκησε ανακοπή κατά της αποφάσεως περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου ενώπιον του αρμοδίου Oberlandesgericht. Υποστήριξε ότι η Intership Yachting και ο ίδιος συμφώνησαν όλες τις λεπτομέρειες της παραγγελίας αυτού του σκάφους, προοριζόμενου για προσωπική χρήση, στην Bootsmesse (έκθεση σκαφών αναψυχής) του Düsseldorf (Γερμανία) και ότι, κατά τη συνάντησή τους

στο Sneek, μια εβδομάδα κατόπιν, απλώς υπέγραψαν τη σύμβαση, αυτός δε κατέβαλε τη συμφωνηθείσα προκαταβολή των 40 000 DM. Υποστήριξε ότι, κατά το άρθρο 14, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως μόνα αρμόδια είναι τα δικαστήρια του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο οφειλέτης, δηλαδή τα δικαστήρια της Γερμανίας.

- 15 Επειδή το Oberlandesgericht απέρριψε την εν λόγω ανακοπή, ο H.-H. Mietz άσκησε αναίρεση ενώπιον του Bundesgerichtshof.
- 16 Το εν λόγω δικαστήριο φρονεί ότι η αναγνώριση και η εκτέλεση της ολλανδικής αποφάσεως δεν μπορεί να γίνει, σύμφωνα με το άρθρο 28, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως, παρά μόνον αν ο H.-H. Mietz μπορεί να επικαλεσθεί τους προβλεπόμενους στα άρθρα 13 και 14 της Συμβάσεως κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας που αφορούν συμβάσεις συναφθείσες από καταναλωτές.
- 17 Το Bundesgerichtshof παραθέτει σχετικώς τους διαφόρους ορισμούς που έχουν δώσει τα κράτη μέλη στις έννοιες της πώλησεως ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος (Kauf beweglicher Sachen auf Teilzahlung) και της προμήθειας ενσωμάτων κινητών (Lieferung beweglicher Sachen), όπως αυτές χρησιμοποιούνται, αντιστοίχως, στα σημεία 1 και 3 του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως.
- 18 Εξάλλου, το Bundesgerichtshof υπογραμμίζει ότι η ολλανδική απόφαση δεν παρέχει καμία ένδειξη ως προς τον τόπο στον οποίο έγιναν οι προπαρασκευαστικές πράξεις της συνάψεως της συμβάσεως, ώστε να του είναι αδύνατο να προσδιορίσει επί της βάσεως αυτής αν το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως παρέβη το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, της Συμβάσεως, κατά το οποίο είναι αποκλειστικά αρμόδια τα δικαστήρια του κράτους κατοικίας του καταναλωτή επί διαφορών που αφορούν συμβάσεις παροχής υπηρεσιών ή προμήθειας ενσωμάτων κινητών στην περίπτωση που ορισμένες προπαρασκευαστικές πράξεις έγιναν στο κράτος αυτό. Ο H.-H. Mietz υποστήριξε σχετικώς, στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της αιτήσεως ανακοπής, ότι η πιστώτρια εταιρία προέβη σε διαφήμιση, με σκοπό την πώληση αυτή, σε ειδική έκθεση που οργανώθηκε στη Γερμανία και ότι η σύμβαση είχε προφορικώς συναφθεί κατά την εν λόγω έκθεση. Εντούτοις, το Bundesgerichtshof διερωτάται αν μπορεί να λάβει υπόψη το νέο

αυτό επιχείρημα του Η.-Η. Mietz, δεδομένου ότι το άρθρο 28, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως απαγορεύει την επί της ουσίας αναθεώρηση.

- 19 Αν το Δικαστήριο κρίνει ότι ο Η.-Η. Mietz μπορεί πράγματι να επικαλεσθεί τους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας στον τομέα των συναπτομένων από καταναλωτές συμβάσεων, το Bundesgerichtshof θέτει το ερώτημα αν το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως μπορούσε εγκύρως να παρεκκλίνει δυνάμει του άρθρου 24 της Συμβάσεως, οπότε τα άρθρα 13 και 14 της εν λόγω συμβάσεως δεν θα μπορούσαν να αποκλείσουν την αναγνώριση της ολλανδικής αποφάσεως.
- 20 Το Bundesgerichtshof αποφάσισε, κατά συνέπεια, να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:
- «1) Πρόκειται για πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, όταν με έγγραφο που οι συμβαλλόμενοι χαρακτηρίζουν “σύμβαση πωλήσεως” ο ένας των συμβαλλομένων αναλαμβάνει την υποχρέωση να κατασκευάσει και να παραδώσει στον έτερο μηχανοκίνητο σκάφος αναψυχής ορισμένου τύπου κατόπιν εννέα ειδικών κατασκευαστικών εντολών και όταν ο έτερος των συμβαλλομένων αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει 250 000 γερμανικά μάρκα (DM) σε πέντε δόσεις;

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

- 2) Συνιστά η σύμβαση στην οποία αναφέρεται το πρώτο ερώτημα σύμβαση η οποία έχει ως αντικείμενο την παράδοση ενσωμάτου κινητού, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών;

- 3) Πρέπει να λαμβάνονται υπόψη και νέα πραγματικά περιστατικά, κατά το άρθρο 34, δεύτερο εδάφιο, σε συνδυασμό με το άρθρο 28, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, τα οποία προβάλλει ο οφειλέτης, προς στήριξη του ισχυρισμού ότι το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως παρέβη τις διατάξεις του τμήματος 4 του τίτλου II της εν λόγω Συμβάσεως;

Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως είτε στο πρώτο είτε στο δεύτερο και το τρίτο ερώτημα:

- 4) Περιλαμβάνεται στα ασφαλιστικά μέτρα, κατά την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, η προβλεπόμενη στα άρθρα 289 έως 297 του ολλανδικού κώδικα πολιτικής δικονομίας δυνατότητα, μέσω αιτήσεως εκδόσεως επείγουσας προσωρινής διατάξεως κατόπιν συνοπτικής διαδικασίας (*kort geding*), να επιτευχθεί η έκδοση αποφάσεως περί καταβολής της συμβατικώς προβλεπόμενης αντιπαροχής;»

- 21 Πρέπει πρώτα να δοθεί απάντηση στο πρώτο και το δεύτερο ερώτημα, τα οποία επιβάλλεται να εξετασθούν από κοινού, κατόπιν δε στο τέταρτο και, τέλος, στο τρίτο ερώτημα.

Επί του πρώτου και του δεύτερου ερωτήματος

- 22 Προς διευκρίνιση του περιεχομένου του πρώτου και δεύτερου ερωτήματος επιβάλλεται να υπομνησθεί ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά σύμβαση συν αφθείσα μεταξύ δύο μερών, την οποία τα μέρη χαρακτηρίζουν ως «σύμβαση πωλήσεως» και η οποία αφορά την κατασκευή σκάφους αναψυχής ανταποκρινόμενου σε ορισμένο τύπο, με ορισμένες, εντούτοις, τροποποιήσεις. Ο πρώτος συμβαλλόμενος ανέλαβε την υποχρέωση να κατασκευάσει το σκάφος και να μεταβιβάσει την κυριότητα στον έτερο των συμβαλλομένων, ο οποίος, ως αντιπαροχή, ανέλαβε την υποχρέωση να καταβάλει το τίμημα σε πέντε δόσεις. Από τη διάταξη παραπομπής προκύπτει ότι η πρώτη δόση έπρεπε να δοθεί κατά το δοκιμαστικό ταξίδι, δηλαδή πριν από την οριστική μεταβίβαση της κατοχής στον αντισυμβαλλόμενο.

23 Αναφορικά με ορισμένες παρατηρήσεις σχετικές με την ενδεχόμενη εξομοίωση ενός νηολογημένου σκάφους με ακίνητο, επιβάλλεται να διευκρινισθεί ότι, όπως προκύπτει από τη διάταξη παραπομπής, ανεξαρτήτως του αν η επίμαχη σύμβαση πρέπει να χαρακτηριστεί ως σύμβαση παροχής υπηρεσιών ή προμήθειας ενσώματου κινητού, το σκάφος το οποίο αφορά η διαφορά της κύριας δίκης πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να χαρακτηριστεί ως ενσώματο κινητό κατά την έννοια της Συμβάσεως.

24 Στο πλαίσιο αυτό, με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά ουσιαστικώς αν η έννοια της πωλήσεως με τμηματική καταβολή του τιμήματος ενσωμάτων κινητών, όπως αυτές χρησιμοποιούνται στο άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως, μπορούν να θεωρηθούν ότι έχουν εφαρμογή επί συμβάσεως:

- η οποία αφορά την κατασκευή από τον πρώτο συμβαλλόμενο ενσώματου κινητού αντιστοιχώντας σε ορισμένο τύπο, στο οποίο έχουν επέλθει ορισμένες τροποποιήσεις,
- με την οποία ο πρώτος συμβαλλόμενος ανέλαβε την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα του εν λόγω αντικειμένου στον έτερο των συμβαλλομένων, ο οποίος, ως αντιπαροχή, ανέλαβε να καταβάλει το τίμημα σε πλείονες δόσεις, και
- με την οποία προβλέπεται ότι η τελευταία δόση θα καταβληθεί πριν από την οριστική μεταβίβαση της κατοχής του εν λόγω αντικειμένου στον αντισυμβαλλόμενο.

Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, με το δεύτερο ερώτημά του το αιτούν δικαστήριο ερωτά αν μια τέτοια σύμβαση πρέπει να χαρακτηριστεί ως προμήθεια ενσωμάτων κινητών, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, της Συμβάσεως.

- 25 Επιβάλλεται να τονισθεί ότι δεν ζητείται από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ζητήματος αν πρόσωπο ευρισκόμενο στην κατάσταση του H.-H. Mietz πληροί τις λοιπές προϋποθέσεις του άρθρου 13 της Συμβάσεως προκειμένου να χαρακτηριστεί ως καταναλωτής κατά την έννοια αυτής της διατάξεως.
- 26 Κατά πάγια νομολογία, οι περιεχόμενες στα άρθρα 13 και 14 της Συμβάσεως έννοιες πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς, αναγόμενες κυρίως στο σύστημα και στους στόχους της Συμβάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 1978, 150/77, Bertrand, Συλλογή τόμος 1978, σ. 441, σκέψεις 14 έως 16 και 19· της 19ης Ιανουαρίου 1993, C-89/91, Shearson Lehman Hutton, Συλλογή 1993, σ. I-139, σκέψη 13, και της 3ης Ιουλίου 1997, C-269/95, Benincasa, Συλλογή 1997, σ. I-3767, σκέψη 12).
- 27 Εξάλλου, οι περί διεθνούς δικαιοδοσίας κανόνες που εισάγουν παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα διεθνούς δικαιοδοσίας, όπως αυτοί των άρθρων 13 και 14, δεν μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα ερμηνεία της Συμβάσεως βαίνουσα πέραν των προβλεπομένων σ' αυτήν περιπτώσεων (βλ. προαναφερθείσες αποφάσεις Bertrand, σκέψη 17· Shearson Lehman Hutton, σκέψεις 14 έως 16, και Benincasa, σκέψεις 13 και 14).
- 28 Το Δικαστήριο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 20 της προαναφερθείσας αποφάσεως Bertrand, ότι ως πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τιμήματος νοείται η σύμβαση κατά την οποία το τίμημα εξοφλείται σε πλείονες δόσεις ή η οποία συνδέεται με σύμβαση χρηματοδοτήσεως.
- 29 Είναι αληθές ότι σύμβαση όπως αυτή που περιγράφεται στη σκέψη 22 της παρούσας αποφάσεως είναι πράξη για την οποία το συμφωνηθέν τίμημα καταβάλλεται σε πλείονες δόσεις, ώστε μια τέτοια σύμβαση να μπορεί να χαρακτηριστεί ως σύμβαση πωλήσεως, δεδομένου ότι η μεταβίβαση της κατοχής και της κυριότητας γίνεται μετά την καταβολή του συνόλου του συμφωνηθέντος τιμήματος.

- 30 Εντούτοις, μια τέτοια σύμβαση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «πώληση με τμηματική καταβολή του τιμήματος», κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως.
- 31 Πράγματι, από τους όρους της συμβάσεως και, ιδίως, από την έκφραση *instalment credit terms* που χρησιμοποιείται στο αγγλικό της κείμενο, προκύπτει ότι το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, αποβλέπει αποκλειστικώς στην προστασία του αγοραστή στην περίπτωση που ο πωλητής τού χορήγησε πίστωση, δηλαδή μεταβίβασε στον αγοραστή την κατοχή του οικείου αγαθού προτού αυτός καταβάλει το σύνολο του τιμήματος. Σε μια τέτοια περίπτωση, αφενός, κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως, ο αγοραστής μπορεί να παραπλανηθεί ως προς το πραγματικό ύψος του ποσού που οφείλει, αφετέρου δε, φέρει τον κίνδυνο απώλειας του εν λόγω αγαθού καίτοι οφείλει να καταβάλει τις εναπομένουσες δόσεις. Αντιθέτως, δεν ισχύουν τέτοιες σκέψεις στις περιπτώσεις στις οποίες πρέπει να καταβληθεί πλήρως το τίμημα πριν από τη μεταβίβαση της κατοχής. Πράγματι, όταν απαιτείται η καταβολή ολοκλήρου του τιμήματος πριν από τη μεταβίβαση της κατοχής του αγαθού, ο αγοραστής δεν μπορεί να απολαύει της ειδικής προστασίας του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως για μόνο τον λόγο ότι του παρασχέθηκε η δυνατότητα καταβολής του τιμήματος σε πλειόνες δόσεις.
- 32 Αντιθέτως, αναφορικά με το δεύτερο ερώτημα, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι το αιτούν δικαστήριο δεν ερωτά το Δικαστήριο επί του ζητήματος αν μια σύμβαση όπως αυτή της κύριας δίκης πρέπει να χαρακτηριστεί ως σύμβαση προμήθειας ενσωμάτου κινητού κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, της Συμβάσεως. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι μια τέτοια σύμβαση πρέπει να χαρακτηριστεί ως σύμβαση που έχει ως αντικείμενο είτε την παροχή υπηρεσιών είτε την προμήθεια ενσωμάτου κινητού. Δεν απαιτείται, εντούτοις, για την έκδοση της παρούσας αποφάσεως, να κριθεί αν πρόκειται συγκεκριμένα για παροχή υπηρεσιών ή για προμήθεια ενσωμάτου κινητού.

33 Επομένως, στο πρώτο και στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται επί συμβάσεως που συνάφθηκε μεταξύ δύο μερών και έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά, δηλαδή επί συμβάσεως:

- η οποία αφορά την κατασκευή από τον πρώτο συμβαλλόμενο ενσωμάτου κινητού αντιστοιχούντος σε ορισμένο τύπο, στο οποίο έχουν επέλθει ορισμένες τροποποιήσεις,
- με την οποία ο πρώτος συμβαλλόμενος ανέλαβε την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα του εν λόγω αντικειμένου στον έτερο των συμβαλλομένων, ο οποίος, ως αντιπαροχή, ανέλαβε να καταβάλει το τίμημα σε πλείονες δόσεις, και
- με την οποία προβλέπεται ότι η τελευταία δόση θα καταβληθεί πριν από την οριστική μεταβίβαση της κατοχής του εν λόγω αντικειμένου στον αντισυμβαλλόμενο.

Δεν έχει σχετικώς σημασία ότι οι συμβαλλόμενοι χαρακτήρισαν τη σύμβασή τους ως «σύμβαση πώλησεως». Αντιθέτως, σύμβαση που έχει τα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά πρέπει να χαρακτηρίζεται ως σύμβαση έχουσα ως αντικείμενο την παροχή υπηρεσιών ή την προμήθεια ενσωμάτου κινητού κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως. Εναπόκειται ενδεχομένως στο εθνικό δικαστήριο να καθορίσει αν πρόκειται, συγκεκριμένα, για παροχή υπηρεσιών ή για προμήθεια ενσωμάτου κινητού.

Επί του τετάρτου ερωτήματος

34 Επιβάλλεται προκαταρκτικώς να διευκρινισθεί ότι τα άρθρα 289 έως 297 του ολλανδικού Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (στο εξής: ολλανδικός κώδικας) ανα-

φέρονται σε ένα είδος διαδικασίας που ονομάζεται kort geding, στο πλαίσιο της οποίας παρέχεται η δυνατότητα στον πρόεδρο του Arrondissementsrechtbank να χορηγήσει μέτρα εκτελέσεως «σε όλες εκείνες τις υποθέσεις οι οποίες, λαμβανομένων υπόψη των συμφερόντων των μερών, απαιτούν τη λήψη άμεσου μέτρου λόγω του επείγοντος χαρακτήρα» (άρθρο 289, παράγραφος 1).

- 35 Κατά το άρθρο 292 του ολλανδικού κώδικα, «οι αποφάσεις που λαμβάνονται κατά τη διαδικασία των προσωρινών μέτρων δεν προδικάζουν την απόφαση επί της κύριας δίκης». Η διαδικασία kort geding μπορεί να κινηθεί χωρίς να απαιτείται η κίνηση διαδικασίας επί της ουσίας ενώπιον του αρμοδίου δικαστηρίου. Πάντως, ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank μπορεί να παραπέμψει τους διαδίκους στην τακτική διαδικασία (άρθρο 291).
- 36 Προκειμένου να ασκήσει την αρμοδιότητά του στο πλαίσιο της διαδικασίας kort geding, ο πρόεδρος του Arrondissementsrechtbank υποχρεούται να τηρήσει τους προβλεπόμενους από το ολλανδικό δίκαιο κανόνες δικαιοδοσίας.
- 37 Κατά το άρθρο 289 του ολλανδικού κώδικα, η διαδικασία kort geding μπορεί να κινηθεί εντός συντομοτάτων προθεσμιών, σύμφωνα δε με το άρθρο 295, τυχόν ένδικο μέσο πρέπει, επί ποινή απαραδέκτου, να ασκηθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων.
- 38 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διαδικασία kort geding είναι διαδικασία του είδους αυτών στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 24 της Συμβάσεως, κατά το οποίο μπορεί να παρέχεται σε δικαστήριο, από τη νομοθεσία του κράτους στο οποίο ανήκει, η δικαιοδοσία να διατάσσει τη λήψη προσωρινών ή συντηρητικών μέτρων ακόμα και όταν, δυνάμει της Συμβάσεως, το δικαστήριο αυτό δεν έχει δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως.
- 39 Συνεπώς, με το τέταρτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου πρέπει να νοηθεί ότι ζητείται να διευκρινισθεί αν απόφαση διατάσσουσα την καταβολή μιας συμβατικής αντιπαροχής, η οποία εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας όπως αυτή της

kort geding, συνιστά προσωρινό μέτρο δυνάμενο να χορηγηθεί δυνάμει της διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει το άρθρο 24 της Συμβάσεως.

- 40 Πρέπει να υπογραμμισθεί ότι δεν απαιτείται το δικαστήριο το οποίο έχει επιληφθεί αιτήσεως χορηγήσεως προσωρινών ή συντηρητικών μέτρων να προσφύγει στο άρθρο 24 της Συμβάσεως στην περίπτωση που έχει, εν πάση περιπτώσει, διεθνή δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 5 έως 18 της Συμβάσεως (βλ. σχετικώς απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1998, C-391/95, Van Uden, Συλλογή 1998, σ. I-7091, σκέψη 19).
- 41 Το Δικαστήριο έχει σχετικώς αποφανθεί, στην προαναφερθείσα απόφαση Van Uden, σκέψη 22, ότι το δικαστήριο που έχει διεθνή δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως σύμφωνα με μία από τις βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει η Σύμβαση έχει επίσης διεθνή δικαιοδοσία να διατάξει ασφαλιστικά μέτρα, χωρίς η εν λόγω δικαιοδοσία του να εξαρτάται από άλλες προϋποθέσεις.
- 42 Αντιθέτως, προκειμένου περί αποφάσεως εκδοθείσας αποκλειστικώς βάσει της διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπει το άρθρο 24 της Συμβάσεως και διατάσσουσας την προσωρινή καταβολή της συμβατικής αντιπαροχής, το Δικαστήριο αποφάνθηκε, με την προαναφερθείσα απόφαση Van Uden, ότι μια τέτοια απόφαση δεν συνιστά ασφαλιστικό μέτρο υπό την έννοια της διατάξεως αυτής, παρά μόνον εάν, αφενός, η επιστροφή του καταβληθέντος ποσού στον εναγόμενο είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη, και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιοριστικά στοιχεία του εναγομένου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.
- 43 Συνεπώς, στο τέταρτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι απόφαση διατάσσουσα την προσωρινή καταβολή μιας συμβατικής αντιπαροχής, εκδοθείσα στο πλαίσιο διαδικασίας όπως αυτή που προβλέπουν τα άρθρα 289 έως 297 του ολλανδικού κώδικα από δικαστήριο που δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει της Συμβάσεως για την ουσία της υποθέσεως, δεν συνιστά προσωρινό μέτρο δυνάμενο να χορηγηθεί δυνάμει του άρθρου 24 της Συμβάσεως, παρά μόνον εάν, αφενός,

η επιστροφή του καταβληθέντος ποσού στον εναγόμενο είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη, και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγόμενου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.

Επί του τρίτου ερωτήματος

- 44 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά ουσιαστικώς αν το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως έχει τη δυνατότητα, στο πλαίσιο της διαδικασίας περιαφής του εκτελεστηρίου τίτλου που προβλέπει ο τίτλος III της Συμβάσεως, να λάβει υπόψη νέα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται ένας διάδικος προκειμένου να αποδείξει ότι σύμβαση, όπως αυτή που περιγράφεται στη σκέψη 22 της παρούσας αποφάσεως, πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 3, στοιχεία α' και β', της Συμβάσεως.
- 45 Πάντως, πρέπει να τονισθεί ότι, ακόμα και αν επιτρεπόταν στον Η.-Η. Mietz να αποδείξει ότι έπρεπε να χαρακτηριστεί καταναλωτής, κατά την έννοια του άρθρου 13 της Συμβάσεως, το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως έπρεπε, πάντως, να έχει διεθνή δικαιοδοσία να διατάξει προσωρινά μέτρα.
- 46 Πράγματι, το άρθρο 24 της Συμβάσεως προβλέπει ρητώς ότι ένα δικαστήριο έχει δικαιοδοσία, δυνάμει της εθνικής του νομοθεσίας, να δεχθεί αίτημα χορηγήσεως τέτοιων μέτρων, έστω και αν δεν έχει τη διεθνή δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως. Η δικαιοδοσία αυτή πρέπει να ασκείται εντός των ορίων που προβλέπει το άρθρο 24 της Συμβάσεως, ειδικότερα όσον αφορά τη χορήγηση μέτρων που διατάσσουν την προσωρινή καταβολή, ορίων τα οποία δεν ισχύουν στην περίπτωση που το δικαστήριο έχει δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα απόφαση Van Uden, σκέψη 19).

- 47 Πρέπει πάντως να ληφθεί μέριμνα ώστε η εκτέλεση, στο κράτος εκτελέσεως, προσωρινών ή συντηρητικών μέτρων που προβάλλονται ως στηριζόμενα στη δικαιοδοσία που προβλέπει το άρθρο 24 της Συμβάσεως, αλλά βαίνουν πέραν της δικαιοδοσίας αυτής, να μην οδηγήσουν σε καταστρατήγηση των κανόνων περί διεθνούς δικαιοδοσίας για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως που θέτουν τα άρθρα 2 και 5 έως 18 της Συμβάσεως (βλ., σχετικώς, προαναφερθείσα απόφαση Van Uden, σκέψη 46).
- 48 Πρέπει επίσης να τονισθεί ότι, αν, στην κυρίως υπόθεση, το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως διέταξε ένα μόνο μέτρο — συγκεκριμένα την προσωρινή καταβολή —, είναι ενδεχόμενο, σε άλλες περιπτώσεις, το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως να διατάξει πολλά μέτρα, ορισμένα από τα οποία θα έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως προσωρινά ή συντηρητικά κατά την έννοια του άρθρου 24 της Συμβάσεως, ενώ άλλα θα έβαιναν πέραν των ορίων που προβλέπει η εν λόγω διάταξη.
- 49 Επομένως, το ζήτημα που τίθεται για το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως δεν αφορά τη δικαιοδοσία, αυτή καθαυτή, του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως, αλλά μάλλον τα όρια που τίθενται στη δυνατότητα να ζητηθεί η περαιοφή του εκτελεστηρίου τύπου σε απόφαση η οποία εκδόθηκε ασκηθείσας της διεθνούς δικαιοδοσίας που παρέχει το άρθρο 24. Πράγματι, μια τέτοια διεθνής δικαιοδοσία συνιστά, στο πλαίσιο της Συμβάσεως, ειδικό καθεστώς (βλ., σχετικώς, απόφαση της 21ης Μαΐου 1980, 125/79, Denilauler, Συλλογή τόμος 1980, σ. 149, σκέψη 15, και προαναφερθείσα απόφαση Van Uden, σκέψη 42).
- 50 Τέλος, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι δεν πρόκειται, στην υπόθεση της κύριας δίκης, ούτε για περίπτωση στην οποία το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως αιτιολόγησε ρητώς τη διεθνή δικαιοδοσία του να διατάξει την προσωρινή καταβολή επικαλούμενο τη διεθνή δικαιοδοσία του, δυνάμει της Συμβάσεως, για την κατ' ουσίαν εκδίκαση της υποθέσεως ούτε για περίπτωση στην οποία μια τέτοια διεθνής δικαιοδοσία συνάγεται, χωρίς αμφιβολία, από την ίδια την απόφασή του, όπως θα συνέβαινε, ιδίως, αν σαφώς προέκυπτε από την απόφαση αυτή ότι ο εναγόμενος είχε την κατοικία του στο έδαφος του συμβαλλομένου κράτους στο οποίο υπάγεται το δικαστήριο προελεύσεως και δεν είχε εφαρμογή καμία από τις αποκλειστικές διεθνείς δικαιοδοσίες που προβλέπει το άρθρο 16 της Συμβάσεως.

- 51 Στις περιπτώσεις αυτές, μόνον οι διατάξεις του άρθρου 27 και, ενδεχομένως, του άρθρου 28, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως θα μπορούσαν να εμποδίσουν την αναγνώριση και την εκτέλεση της αποφάσεως του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως.
- 52 Επιβάλλεται πάντως να παρατηρηθεί σχετικώς ότι, αντιθέτως προς όσα υποστήριξαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή, το γεγονός ότι ο εναγόμενος παρέστη ενώπιον του δικαστηρίου των ασφαλιστικών μέτρων, στο πλαίσιο συνοπτικής διαδικασίας, η οποία είχε ως αντικείμενο τη χορήγηση προσωρινών ή συντηρητικών μέτρων σε περίπτωση επείγοντος και η οποία δεν προδικάζει την επί της ουσίας εξέταση της υποθέσεως, δεν αρκεί, αφεαυτού, να παράσχει στο εν λόγω δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 18 της Συμβάσεως, απεριόριστη διεθνή δικαιοδοσία να διατάξει οποιοδήποτε προσωρινό ή συντηρητικό μέτρο κρίνει πρόσφορο, ως εάν είχε, δυνάμει της Συμβάσεως, διεθνή δικαιοδοσία για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως.
- 53 Αντιθέτως προς τις ανωτέρω περιπτώσεις, η ολλανδική απόφαση, για την οποία ζητείται περιαφή του εκτελεστηρίου τύπου στην υπόθεση της κύριας δίκης, χαρακτηρίζεται από τα ακόλουθα στοιχεία:
- εκδόθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας η οποία, εκ της φύσεώς της, δεν είναι διαδικασία επί της ουσίας, αλλά επείγουσα διαδικασία για τη χορήγηση προσωρινών μέτρων,
 - ο εναγόμενος δεν είχε την κατοικία του στο έδαφος του συμβαλλομένου κράτους στο οποίο ανήκει το δικαστήριο προελεύσεως και δεν προκύπτει από την ολλανδική απόφαση ότι, για άλλους λόγους, το δικαστήριο αυτό είχε διεθνή δικαιοδοσία, δυνάμει της Συμβάσεως, για την επί της ουσίας επίδικαση της υποθέσεως,
 - δεν περιέχει καμία αιτιολογία για τη θεμελίωση της διεθνούς δικαιοδοσίας του δικαστηρίου προελεύσεως για την επί της ουσίας εκδίκαση της υποθέσεως

και

— περιορίζεται να διατάξει την καταβολή μιας συμβατικής αντιπαροχής, χωρίς πάντως να διασφαλίζεται η επιστροφή στον εναγόμενο του καταβληθέντος ποσού στην περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί επί της ουσίας της υποθέσεως και το διαταχθέν μέτρο να αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγομένου ευρισκόμενα, ή οφείλοντα να ευρισκονται, εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστηρίου.

- 54 Από την απάντηση που δόθηκε στο τέταρτο προδικαστικό ερώτημα προκύπτει ότι, καίτοι το δικαστήριο του κράτους προελεύσεως τόνισε ρητώς στην απόφασή του ότι στήριξε τη δικαιοδοσία του στην εθνική του νομοθεσία σε συνδυασμό με το άρθρο 24 της Συμβάσεως, το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως όφειλε να καταλήξει ότι το διαταχθέν μέτρο — η προσωρινή άνευ όρων καταβολή — δεν συνιστούσε προσωρινό ή συντηρητικό μέτρο κατά την έννοια αυτού του άρθρου και δεν μπορούσε, κατά συνέπεια, να αποτελέσει αντικείμενο περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου, δυνάμει του τίτλου III της Συμβάσεως.
- 55 Επομένως, ενόψει της σιωπής του δικαστηρίου του κράτους προελεύσεως ως προς τις βάσεις της διεθνούς δικαιοδοσίας του, η μέριμνα αποφυγής της καταστρατηγήσεως των κανόνων της Συμβάσεως (βλ., σχετικώς, τη σκέψη 47 της παρούσας αποφάσεως) επιβάλλει να νοηθεί η απόφασή του ως στηρίζουσα τη διεθνή δικαιοδοσία του για να διατάξει προσωρινά μέτρα επί της εθνικής του νομοθεσίας και όχι επί μιας αντλουμένης από τη Σύμβαση διεθνούς δικαιοδοσίας προς εκδίκαση της ουσίας της υποθέσεως.
- 56 Συνεπώς, σε περίπτωση έχουσα τα χαρακτηριστικά στοιχεία που συνοπτικώς εκτέθηκαν στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως, το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως όφειλε να καταλήξει ότι το διαταχθέν μέτρο δεν συνιστά προσωρινό μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 24, ώστε να μη μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου, δυνάμει του τίτλου III της Συμβάσεως.

- 57 Επομένως, το δικαστήριο του κράτους εκτελέσεως δεν απαιτείται να εξετάσει αν, και υπό ποιες προϋποθέσεις, θα μπορούσε να λάβει υπόψη του νέα πραγματικά περιστατικά για την τυχόν εφαρμογή του άρθρου 28, δεύτερο εδάφιο, της Συμβάσεως.
- 58 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το Δικαστήριο δεν χρειάζεται να απαντήσει στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 59 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γερμανική Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων, που του υπέβαλε με διάταξη της 29ης Φεβρουαρίου 1996 το Bundesgerichtshof, αποφαινεται:

- 1) Το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτω-

βρίου 1978 για την Προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την Προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, έχει την έννοια ότι δεν εφαρμόζεται επί συμβάσεως που συνάφθηκε μεταξύ δύο μερών και έχει τα ακόλουθα χαρακτηριστικά, δηλαδή επί συμβάσεως:

- η οποία αφορά την κατασκευή από τον πρώτο συμβαλλόμενο ενσωμάτου κινητού αντιστοιχώντας σε ορισμένο τύπο, στο οποίο έχουν επέλθει ορισμένες τροποποιήσεις,

- με την οποία ο πρώτος συμβαλλόμενος ανέλαβε την υποχρέωση να μεταβιβάσει την κυριότητα του εν λόγω αντικειμένου στον έτερο των συμβαλλομένων, ο οποίος, ως αντιπαροχή, ανέλαβε να καταβάλει το τίμημα σε πλείονες δόσεις, και

- με την οποία προβλέπεται ότι η τελευταία δόση θα καταβληθεί πριν από την οριστική μεταβίβαση της κατοχής του εν λόγω αντικειμένου στον αντισυμβαλλόμενο.

Δεν έχει σχετικώς σημασία ότι οι συμβαλλόμενοι χαρακτήρισαν τη σύμβασή τους ως «σύμβαση πωλήσεως». Αντιθέτως, σύμβαση που έχει τα προαναφερθέντα χαρακτηριστικά πρέπει να χαρακτηρίζεται ως σύμβαση έχουσα ως αντικείμενο την παροχή υπηρεσιών ή την προμήθεια ενσωμάτου κινητού κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, σημείο 1, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968. Εναπόκειται ενδεχομένως στο εθνικό δικαστήριο να καθορίσει αν πρόκειται, συγκεκριμένα, για παροχή υπηρεσιών ή για προμήθεια ενσωμάτου κινητού.

2) Απόφαση διατάσσουν την προσωρινή καταβολή μιας συμβατικής αντιπαροχής, εκδοθείσα στο πλαίσιο διαδικασίας όπως αυτή που προβλέπουν τα άρθρα 289 έως 297 του ολλανδικού κώδικα πολιτικής δικονομίας από δικαστήριο που δεν έχει διεθνή δικαιοδοσία βάσει της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για την ουσία της υποθέσεως, δεν συνιστά προσωρινό μέτρο δυνάμενο να χορηγηθεί δυνάμει του άρθρου 24 της εν λόγω Συμβάσεως, παρά μόνον εάν, αφενός, η επιστροφή του καταβληθέντος ποσού στον εναγόμενο είναι εγγυημένη, σε περίπτωση που ο ενάγων δεν δικαιωθεί στην κύρια δίκη, και, αφετέρου, το αιτούμενο μέτρο αφορά μόνο συγκεκριμένα περιουσιακά στοιχεία του εναγομένου που βρίσκονται ή πρέπει να βρίσκονται εντός του πεδίου της κατά τόπον αρμοδιότητας του επιληφθέντος δικαστή.

Rodríguez Iglesias

Kapteyn

Puissochet

Hirsch

Jann

Mancini

Moitinho de Almeida

Gulmann

Murray

Edward

Ragnemalm

Sevón

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Απριλίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias